

Να μάθεις να φεύγεις και να ξεκινάς κάτι καινούργιο....

Καινούργια σχολική χρονιά μπροστά μας και ξέρετε όλοι τη σημαντικότητα που έχει για μένα αυτή η περίοδος.. Είναι η απαρχή του νέου, ο σχεδιασμός αυτών που θέλουμε να υλοποιήσουμε, το όνειρο και η επιθυμία...

Δεν θα ήθελα όμως αυτή τη φορά να μιλήσουμε για τους στόχους και τα χαρακτηριστικά τους.. Εξάλλου υπάρχει σχετικό προηγούμενο άρθρο.. Ούτε θα ήθελα να αναφερθούμε στα θέλω μας..

Θα ήθελα να αναφερθούμε στο κλείσιμο του παρελθόντος, στην αποδοχή και στην λήψη μιας δύσκολης απόφασης.. Γιατί για να μπορέσουμε να αφεθούμε στο καινούργιο, για να μπορέσουμε να σχεδιάσουμε και να ονειρευτούμε το θέλω μας, πρέπει να **απελευθερωθούμε από το παλιό**, που μας βασανίζει, που μας ταλαιπωρεί, που το νιώθουμε σαν βάρος στο στήθος, που το φοβόμαστε και που συχνά πενθούμε γι' αυτό πριν καν τελειώσει..

Βρήκα λοιπόν ένα κείμενο, που ονομάζεται «Να μάθεις να φεύγεις».. Άλλοι το αποδίδουν στο Μενέλαο Λουντέμη ενώ άλλοι το αμφισβητούν αυτό. Όποιος όμως και αν είναι ο συγγραφέας του, ας μην εστιάσουμε σε αυτό.. Ας εστιάσουμε σε ορισμένες σκληρές αλήθειες που αναφέρει, **στους φόβους και στα άγχη μας που συχνά μας καθηλώνουν σε λάθος επιλογές**.

Ας ορίσουμε λοιπόν ότι από αυτό το Σεπτέμβρη δεν θα προσφέρουμε μόνο απλόχερα πράγματα, αλλά θα διεκδικούμε κιόλας. Ας εμπιστευθούμε τον εαυτό μας και ας πιστέψουμε σε όσα μπορούμε να πετύχουμε (πολλές φορές τα επιτεύγματά μας δεν τα συνειδητοποιούμε καν). Ας ονειρευτούμε το καλύτερο, ας σεβαστούμε τον εαυτό μας και ας μην συμβιβαστούμε μόνιμα...

Από την ασφάλεια τρύπιων αγκαλιών

Από χειραψίες που σε στοιχειώνουν

Από την ανάμνηση μιας κάλπικης ευτυχίας

Να φεύγεις!

Αθόρυβα, σιωπηλά, χωρίς κραυγές, μακρόσυρτους χαιρετισμούς.

Να μην παίρνεις τίποτα μαζί, ούτε ενθύμια, ούτε ζακέτες για το δρόμο

Να τρέχεις μακριά από δήθεν καταφύγια και ας έχει έξω και χαλάζι

Να μάθεις να κοιτάς βαθιά στα μάτια όταν λες αντίο και όχι κάτω ή το άπειρο

Να εννοείς τις λέξεις σου, μην τις εξευτελίζεις σε παρακαλώ

Να μάθεις να κοιτάς την κλεψύδρα, να βλέπεις πως ο χρόνος σου τελείωσε

Όχι αγκαλιές, γράμματα, αφιερώσεις, κάποτε θα ξανασυναντηθούμε αγάπη μου (όλα τα βράδια και τα τραγούδια δεν θα είναι ποτέ δικά σας)

Αποδέξου το.

Να αποχωρίζεσαι τραγούδια που αγάπησες, μέρη που περπάτησες

Δεν έχεις τόση περιορισμένη φαντασία όσο νομίζεις

Μπορείς να φτιάξεις ιστορίες ολοκαίνουργιες, με ουρανό και αλάτι

Να θυμίζουν λίγο φθινόπωρο, πολύ καλοκαίρι και εκείνη την απέραντη Άνοιξη.

Να φεύγεις από εκεί που δεν σου δίνουν αυτά που χρειάζεσαι

Από το δυσανάλογο, το μέτριο και το λίγο.

Να απαιτείς αυτό που δίνεις να το παίρνεις πίσω – δεν τους το χρωστάς

Να μάθεις να σέβεσαι την αγάπη σου, το χρόνο σου και την καρδιά σου.

Μην πιστεύεις αυτά που λένε – η αγάπη δεν είναι ανεξάντλητη, τελειώνει.

Η καρδιά χαλάει, θα τη χτυπάς μια μέρα και δεν θα δουλεύει.

Να καταλάβεις πως οι δεύτερες ευκαιρίες είναι για τους δειλούς – οι τρίτες για τους γελοίους.

Μην τρέμεις την αντιστοιχία λέξεων-εννοιών, να ονομάζεις σχέση τη σχέση, την κοροϊδία κοροϊδία.

Να μαλώνεις τον εαυτό σου καμιά φορά που κάθεται και κλαψουρίζει – σαν μωρό και εσύ κάθεται και του δίνεις γλειφιτζούρι μην σου στενοχωρηθεί το βυζανιάρικο

Να μάθεις να ψάχνεις για αγάπες που θυμίζουν Καζαμπλάνκα – όχι συμβάσεις ορισμένου χρόνου

Και να μάθεις να φεύγεις από εκεί που ποτέ πραγματικά δεν υπήρξες

Να φεύγεις και ας μοιάζει να σου ξεριζώνουν το παιδί από τη μήτρα

Να φεύγεις από όσα νόμισες γι' αληθινά, μήπως φτάσεις κάποτε σε αυτά.

Καλή μας αρχή....